

[Nybøe Andersen.]

tingets medvirken er nødvendig. Det er også afklaret, at udvalget vil få sådanne forslag tilstillet, så snart de af Kommissionen er overgivet til Ministerrådet og henvist til den indledende behandling i de faste repræsentanters komité, og det vil normalt betyde, at der vil være ganske god tid til en grundig behandling i markedsudvalget.

Der er endvidere enighed om, at hvis et forslag efter sit indhold vedrører et andet stående folketingsudvalgs sagsområde, så kan markedsudvalget anmode om, at forslaget bliver behandlet også i dette andet udvalg, og fra det må det så vende tilbage til markedsudvalget, før det herfra afleveres til regeringen. Sådan som udvalget har fortolket § 6, stk. 2, kan man altså sige, at markedsudvalget reelt gives en lovfæstet stilling i kraft af denne bestemmelse. Man har imidlertid drøftet, om det herudover burde have en særlig status ved en lov i lighed med loven om det udenrigspolitiske nævn, bl. a. for at sikre, at der i særlige tilfælde kan kræves fortrolighed af udvalgets medlemmer. Det spørgsmål er ikke afklaret under udvalgsbehandlingen, men vil blive taget op af folketingets præsidium og partierne til beslutning efter folkeafstemningen.

Den årlige beretning fra regeringen, som skal danne grundlag for en debat i folketinget om udviklingen i samarbejdet inden for EF, har man fundet det mest praktisk at aflevere i begyndelsen af folketingsåret, og det betyder altså, at debatten kan finde sted tidligt i samlingen. Afgørende er, at debatten bliver fremadrettet, og at beretningen kommer til at udgøre et egnet oplæg hertil. Det må antages, at det, der faktisk er sket i det sidst forløbne år, bliver belyst i fornødent omfang gennem den beretning, som Kommissionen hvert år afleverer til Det europæiske Parlament, og som folketinget også vil få tilstillet i februar-marts, og som kan drøftes i markedsudvalget. Den danske beretning derimod og debatten i tinget om efteråret bør først og fremmest beskæftige sig med udviklingen i samarbejdet og de problemer, der kan ventes at komme op i det kommende år.

Mindretallet i markedsudvalget nærer ingen tillid til, at det kan lykkes at sikre folketinget kontrol med den danske politik i Fællesskaberne, og det motiverer man

navnlig med, at de fleste af de nuværende medlemslande ikke gør særlig meget ud af at sikre en sådan parlamentarisk kontrol for deres vedkommende, og at beslutningsprocessen i øvrigt er en kompliceret sag inden for EF. Nu er det jo ikke Kommissionen eller Ministerrådet, som folketinget skal sikre sig kontrol med, det er den danske regerings standpunkter i forhandlingerne, og mulighederne i den henseende kan jo ikke være bestemt af, at der er visse andre lande, som måske har andre parlamentariske traditioner, end vi har. Det har heller ikke meget med sagen at gøre, at de officielle Ministerrådsmøder er fortrolige, det må de naturligvis være, men folketinget skal jo sætte ind, før et forslag kommer til endelig behandling i Ministerrådet, og man vil altid vide tilstrækkeligt om andre landes holdning til at kunne vurdere Danmarks stilling i en international sammenhæng.

Om spørgsmålet EF og demokratiet vil jeg gerne sige, at vi har i venstre den opfattelse, at et medlemskab af EF er i nøje pagt med nogle afgørende udviklingslinjer i vor tid, nogle udviklingslinjer, som vores demokrati må leve op til, hvis det skal bestå som en aktiv kraft i fremtiden. Vores demokrati har i mere end 100 år været knyttet sammen med nationalstaten som den afgørende enhed og ramme for politiske beslutninger. Heri er der nu ved at ske ændringer i to modsatte retninger. Der sker i Danmark og i andre europæiske lande en demokratisering af en række beslutninger inden for lokale enheder: virksomheder eller institutioner. Demokratiet bliver som et nærdemokrati levende på nye områder og i nye former. Der er intet i den udvikling, som ikke kan fortsætte også i et Danmark, som bliver medlem af EF. Men samtidig oplever vi, at nationalstaten ligesom bliver for snæver en ramme om en række vigtige politiske beslutninger. Flere og flere opgaver kræver et internationalt samarbejde for at få en tilfredsstillende løsning. Der er tilfælde, hvor et sådant samarbejde kan etableres med held for hele verden på én gang, men i de fleste tilfælde er det nødvendigt, at man bygger samarbejdet op inden for mere afgrænsede områder af lande, der står hinanden nær geografisk, politisk, økonomisk. EF er jo netop et eksempel på et sådant regionalt samarbejde. Det er ikke